

listiny ty byly jen per procura indosamentem převedeny na žalobkyni a proto mohou býti také uplatněny všechny námitky, jež má žalovaná proti firmě H.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání.

D ů v o d y:

Odvolací soud posoudil věc po právní stránce správně, dospěl k úsudku, že nejde o listiny znějící na řad. Lze přisvědčiti dovolatelce, že není zapotřebí, by doložka »na řad« byla uvedena výslovně (expressis verbis), nýbrž že stačí, použije-li obdobného výrazu, nikoliv však takového, jenž nasvědčuje papíru docela jiného druhu, neboť sporné zavazující listiny lze považovati za rectapapíry s alternativní doložkou au porteur, jež nutno odlišovati od ordrepapírů. Že jde o takový papír, musí vyplývati z listiny samé a jest proto nerozhodné, zda strany snad měly úmysl zřídití ordrepapír, když to nebylo vyjádřeno ve sporných listinách. Nejde-li však o listiny znějící na řad, lze převodní doložky na nich považovati ien za obyčejný postup a jest proto přisvědčiti právnímu názoru soudů nižších stolic, že žalovaná jest oprávněna uplatňovati námitky příslušející jí proti firmě H. jako původní věřitelce, již se žalovaná zavázala ku proplacení zavazujících listin. Nelze seznati, proč by se stanovisko dlužníka, jenž namítá, že jeho závazek jest neplatný, poněvadž se zaručil za neplatný dluh, přičilo dobrým mravům, naopak by se přičilo dobrým mravům, kdyby byl nápomocen zjednatí průchod obchodům zapovězeným zákonem.

Čís. 11620.

Žaloba podle § 37 ex. ř.

Proti exekuci zabavením a vnucenou správou pachtovních práv dlužníka k usedlosti, přísluší třetí osobě, již dlužník postoupil právo skliditi louky a ozimy a použití zbývajících části pachtovaných pozemků k osetí jaří a k osázení brambory, právo nedopouštějící výkon exekuce.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1932, Rv I 456/31.)

Usnesením ze dne 30. května 1930 byla žalovanému družstvu povolena exekuce zabavením a vnucenou správou pachtovních práv Josefa S-a příslušejících mu proti poddlužníku Josefu R-ovi ohledně usedlosti čís. pop. 7. Dlužník S. jako pachtýř zmíněné usedlosti postoupil v dubnu 1930 žalobcům úrodu luk a ozimů, měřících asi polovici celé usedlosti ve výměře 72½ korců, kteroužto smlouvou získali žalobci právo skliditi v roku 1930 louky a ozimy a použití zbývajících části pozemků k osetí jaří a k osázení brambory, začož zaplatili hotově 30.000 Kč. Žalobu o nepřipustnost exekuce o b a n i ž š í s o u d y zamítly.

N e j v y š š í s o u d uznal podle žaloby.

D ů v o d y:

Není správný názor odvolacího soudu, že povolením vnucené správy nebyla práva žalobců nijak dotčena a že jim proto nepřisluší právo, nedopouštějící výkon exekuce. Naopak jsou tu předpoklady pro úspěšnou

žalobu ve smyslu § 37 ex. řádu. Účelem žaloby té je zejména, by nebylo upotřebeno majetku třetích osob k uspokojení věřitele. Podmínkou vylučovací žaloby jest, by šlo o předmět exekucí dotčený a by k němu nebo k jednotlivým předmětům příslušenství nemovitosti do exekuce vzaté příslušelo žalobci právo, nedopouštějící výkon exekuce. Zákon nerozlišuje, zda jde o právo věcné či osobní. Žaloba vylučovací, která je žalobou určovací, čelící k určení nepřipustnosti exekuce, při čemž zájem žalobcův jest dán již tím, že exekucí byla dotčena jeho práva, jež ji nedopouštějí, jest přípustná i tehdy, je-li předmětem exekuce osobní nárok. Právem nedopouštějícím výkon exekuce podle § 37 ex. ř. nelze rozuměti jen právo vlastnické, i pouhý obligační nárok na vydání věcí, jež dlužník, nejsa jejich vlastníkem, má ve své moci jen jménem třetí osoby, opravňuje tuto k podání vylučovací žaloby (srov. rozh. čís. 8740 a 11170 sb. n. s.). Účelem žaloby podle § 37 ex. ř. je tedy ochrana takových práv proti újmám, jež přísluší třetím osobám z vedení exekuce proti jiné osobě jako povinné. Provedením vnucené správy zmařen by byl v souzeném případě zřejmě nárok žalobců na sklizeň roku 1930, tím by bylo totiž vsaženo do majetkové sféry žalobců. Jejich dohoda, že za 30.000 Kč sklídí úrodu luk a ozimem osetých polí a na zbývající části mohou oseti jař a sázeti brambory, je postoupením pachtovních práv, ať se k němu hledí jako ku převzetí pachtu nebo jako k podpachtu. Touto smlouvou nabyli žalobci práva dříve povinnému patřícího z pachtu, skliditi užitek z pachtovaných pozemků, právo to se stalo součástí jejich jmění a vyšlo z jmění povinného, takže by jeho speněžením ve prospěch vymáhajícího věřitele tento došel úkoje ze jmění třetí osoby, porušuje tak její právo. To však není přípustné, poněvadž podle zákona může vymáhající věřitel k uspokojení své pohledávky sáhnouti jen na jmění dlužníkovo a nesmí býti uspokojen z majetku třetích osob, čemuž by však v případě, že by se vedená exekuce neprohlásila za nepřipustnou a se nezrušila, skutečně tak bylo. Exekuce vedená na majetkové právo v pachtu, které dlužník postoupil již jinému, není totiž přípustná, kdyby věřitel došel uspokojení z majetku třetí osoby. Touto třetí osobou jest rozuměti každou osobu různou od osoby povinného. Nejde tu o případ § 119 ex. ř., jak mylně má za to odvolací soud, protože dlužník nezczizil jen část svých práv třetí osobě, nýbrž czizil veškerá práva, jež jsou exekucí dotčena.

Čís. 11621.

Není nařízeno, by se podpis svědků posledního pořízení (§ 579 obč. zák.) stal v přítomnosti zůstavitelově.

(Rozh. ze dne 29. dubna 1932, Rv I 1766/31.)

Žalobě, by bylo určeno, že závěť zůstavitelky ze dne 8. srpna 1929 jest platná, bylo vyhověno soudy všech tří stolic.

Nejvyšší soud uvedl v otázce, o niž tu jde, v

důvodech:

Nelze souhlasiti s výtkou žalované, že jest závěť neplatná proto, že ji svědci poslední vůle nepodepsali před zůstavitelkou, nýbrž na chodbě bezprostředně přede dveřmi nemocniční místnosti, kde ležela zůstavi-